

AKTUEEL EVANGELIE

een tijdschrift gewijd aan
het herstel van het zuivere
evangelie.

Sola Gratia
Solo Christo
Sola Fide

Door genade alleen
Door Christus alleen
Door geloof alleen

Nummer 3
september 1976

WAT IS HET EVANGELIE?

Vanzelfsprekend denkt iedere christen precies te weten wat het evangelie eigenlijk is. De vraag, hiernaast gesteld, zou voor velen wel eens net zo irriterend kunnen klinken als de vraag of ze het alfabet nog wel kunnen opzeggen. Toch zullen we, indien de werkelijke betekenis van het evangelie ons ontgaat, alles wat we doen en denken in twijfel moeten trekken.

Wie zich deze vraag stelt, en ernstig naar het bijbelse antwoord erop wil zoeken, toont zich bereid rekening te houden met de mogelijkheid toch nog niet ten volle de kern van het christelijk geloof te hebben begrepen.

AKTUEEL EVANGELIE

Aktueel Evangelie is de Nederlandse uitgave van Present Truth, een internationale, christelijke publicatie.

Nummer 3
september 1976

Redactie:

Joh. Diepraam
M. Dulfer
D. Zantinge

Adviserend redacteur:

Robert D. Brinsmead

Dit tijdschrift verschijnt ieder kwartaal

Redactie-adres: Aktueel Evangelie, Postbus 25, Borger
Telefoon: De redactieleden zijn onder de volgende telefoonnummers bereikbaar:
02521-12186
05993-4282
05998-2484

Overname van de inhoud van dit tijdschrift alleen na schriftelijke aanvraag bij de redactie.

UITGEVERS

Een groep christenen in ons land die, tezamen met de uitgevers van Present Truth, streeft naar een objectieve verkondiging van het zuivere Nieuw-Testamentische evangelie alsmede naar het herstel van de reformatorische beginselen geformuleerd in de 16de eeuw. Deze worden thans ernstig bedreigd door een aantal moderne, religieuze ontwikkelingen in het christendom.

De uitgevers financieren dit project onder meer uit privé-middelen en bijdragen van sympathiserenden, maar zonder steun van of binding met enige kerkelijke organisatie.

ABONNEMENTEN

Verzoeken om gratis abonnementen, mits persoonlijk aangevraagd, zenden aan Postbus 25, Borger.

REDACTIONELE BIJDRAGEN:

De redactie is van mening dat waarheid boven ieder kerkelijk vooroordeel of elke religieuze voorkeur staat. Wij staan daarom open voor bijdragen van wie dan ook. Deze zullen uitsluitend op redactionele gronden en inhoudelijke waarde worden beoordeeld. Als u een bijdrage wenst terug te ontvangen, voorziet u deze dan s.v.p. van een gefrankeerde en gedresseerde envelop.

DOELSTELLING

Dit tijdschrift stelt zich ten doel het herstel van het Nieuw-Testamentische geloof op grond van de grondbeginselen die in de 16de eeuwse hervorming werden vastgelegd:

1. *Sola gratia* (door genade alleen). Gods verlossingswerk vindt plaats buiten ons om in de Persoon van Jezus Christus Die de enige grond is voor onze redding.
2. *Solo Christo* (door Christus alleen). Christus' leven en sterven voor ons, zondaars, is de enige grondslag voor onze juiste verhouding tot God en om door Hem te worden aanvaard.
3. *Sola fide* (door geloof alleen). Het geloof door de Heilige Geest, door het horen van dit objectieve en historische evangelie, is het enige instrument waardoor Christus' plaatsvervangende leven en sterven de mens tot gerechtigheid ten eeuwige leven wordt toegerekend. Hij die zo is gerechtvaardigd en dáárdoor wordt vervuld met de Heilige Geest, zal slechts zien op het kruis van Jezus en Zijn verlossingswerk tot de enige en centrale belijdenis van zijn geloof en getuigenis maken. Hij zal weliswaar nauwgezet en in grote ernst trachten God gehoorzaam te zijn en Hem te behagen in alle goede werken, maar nog meer zal hij blijvend berouw oefenen zonder te roemen in de vruchten die zijn met de Geest vervulde leven zullen voortbrengen.
4. *Sola Scriptura* (de Bijbel alleen). De Bijbel en de Bijbel alleen is de onvergankelijke, onfeilbare en objectieve toets van alle geloof en praktijk, van alle leer en verkondiging. Gods Woord alleen is voldoende, opdat wij worden 'versterkt in de tegenwoordige waarheid'.

'Aktueel Evangelie' is gewijd aan de taak deze grondbeginselen hoog te houden en te verdedigen. De uitgevers van dit blad zijn er zich evenwel van bewust dat deze beginselen ten diepste moeten ingrijpen in ons leven en in ons geloof. Wij zijn ervan overtuigd dat zij leiden tot een hernieuwd onderzoek van alle traditionele opvattingen en gedachten over de christelijke waarheden. Mogelijk dienen deze opnieuw aan de orde te worden gesteld, ook die welke in deze uitgave worden behandeld. Onze uiteindelijke visie is een nieuwe Reformatie die zal hérontdekken wat de hervormers ons nalieten en een herstel van het werk dat zij zo moedig en vol geloof begonnen.

Redactioneel

De volgelingen van Luther in de zestiende eeuw plachten te zeggen dat het ware licht van de Reformatie het zuivere onderscheid was tussen wet en evangelie. Luther zelf noemde hem die in staat was dit zuivere onderscheid te maken een waar theoloog, ook al had hij nog nooit in de collegebanken gezeten.

Laten we onszelf echter niets wijsmaken. Wij zijn er ons evenmin altijd van bewust dat er een onderscheid bestaat in de verkondiging van de wet en de verkondiging van het evangelie. Beide dienen inderdaad te worden verkondigd, maar zien wij ook altijd even duidelijk als de hervormers dat ze 'tezamen niet mogen worden gekookt en gestoofd?' Hoeveel protestanten zien tegenwoordig nog in dat de verkondiging van Christus in ons (heiliging) hetzelfde is als de verkondiging van de wet? Hoeveel zien in dat de verkondiging van Christus' komst in ons hart als noodzaak tot verlossing in werkelijkheid een prediking is van verlossing door de wet?

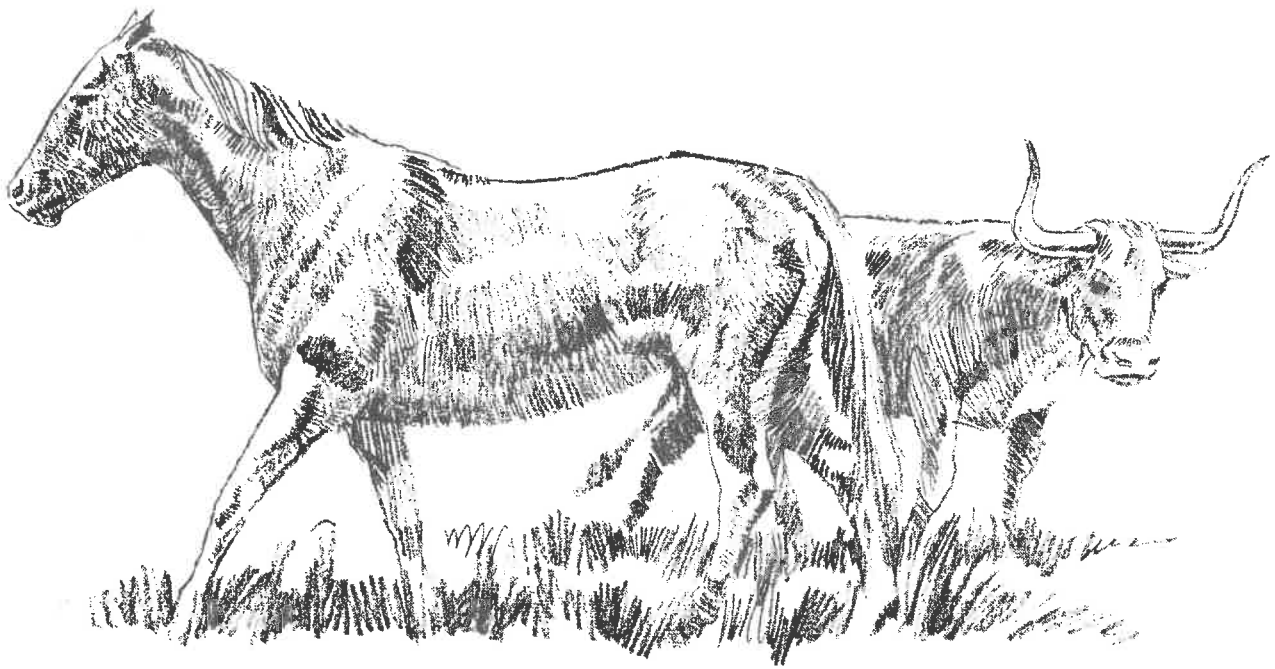
Er zijn vragen die onbehoorlijk of overbodig lijken. De vraag naar wat de vreugdeboodschap eigenlijk is, moet in christelijke oren klinken als: 'Wie is Jezus Christus eigenlijk?' of 'Waar gaat het in de bijbel nu om?' Vrijwel iedere christen neemt immers als vanzelfsprekend aan dat men wéét wat het evangelie is en waar het om gaat.

Er zit in het stellen van zo'n vraag bovendien een groot risico. We zouden wel eens tot de ontdekking kunnen komen dat onze voorstelling van het evangelie niet helemaal correct is geweest. Mensen erkennen niet zo graag dwalingen. Laten wij ons echter nederig buigen voor God en Zijn Woord en het risico durven nemen.

Wij hopen dan ook dat de vraag 'Wat is het Evangelie?' met grote ernst wordt beschouwd en dat de inhoud van deze editie — waarin deze vraag centraal staat — zorgvuldig zal worden gelezen. Anders kan men dit blad beter maar meteen opzij leggen.

De redactie

De wezenlijke elementen van het Evangelie

Dingen hebben vaak hun eigen karakteristieke eigenschappen, maar soms hebben meerdere dingen hetzelfde gemeen. Een koe heeft bijvoorbeeld vier poten, maar een paard heeft dat ook (hoewel het bij dat dier benen heet). Zulke overeenkomsten helpen ons echter geenszins het wezenlijke van iets te ontdekken. Zo is het ook met het evangelie. Je moet gaan zien wat er bijzonder aan is en wat andere dingen niet hebben. Als je eigenschappen van het evangelie noemt die andere godsdiensten ook hebben, beschrijf je het evangelie alleen maar. Als je het evangelie echt wilt definiëren, moet je nagaan wat de wezenlijke grondslagen van de bijbelse vreugdeboodschap zijn.

Het evangelie is Jezus Christus

De som van het evangelie is Jezus Christus. Het is niet voldoende alleen maar te zeggen dat het evangelie over Jezus handelt. Hij *is* het evangelie. Dat is belangrijk, want daardoor wordt de Zoon 'onderscheiden' van de andere Leden van de Drieëenheid en ook van de gelovige. Deze komen namelijk óók voor in het evangelie, of beter, daar handelt het evangelie ook over. Maar Jezus *is* het evangelie. Dat kunnen we b.v. van de Vader niet zeggen en ook niet van de Heilige Geest. Het is natuurlijk volkomen duidelijk hoe nauw de Vader en de Geest bij het evangelie zijn betrokken! De vreugdeboodschap van bevrijding gaat echter over het lijden en sterven van de Zoon en niet over het lijden en sterven van de Vader of de Geest. Hoewel de Vader in het evangelie wordt verheerlijkt en de Geest in het evangelie getuigt, staan zij niet zoals de Zoon centraal in het evangelie.

Vandaar dat wij, als we het evangelie verkondigen en uitleggen, moeten prediken Wie Jezus is en wat Hij heeft gedaan, wat de Vader *in* Hem en *dóór* Hem heeft verricht en wat Jezus door en in de kracht van de Geest tot stand gebracht heeft. Als we het evangelie prediken staat Jezus Christus altijd centraal. Wat dan wordt gezegd van de Vader en de Geest, staat altijd in verband met wat van die beide in Jezus is geopenbaard. We hebben reeds terzijde opgemerkt dat we Jezus Christus ook van de gelovige dienen te onderscheiden, omdat het evangelie evenmin de geloofservaring van de volgeling van de Christus is. Natuurlijk handelt het evangelie ook over de gelovige en is het bestemd voor de gelovige. Hij wordt zelfs in het evangelie vertegenwoordigd. Zijn Vertegenwoordiger of Plaatsvervanger in het evangelie is Jezus Christus. De gelovige leeft en sterft in Hem.

Om het evangelie te verklaren mogen we gerust over de gelovige spreken, wie hij is (een kind van God) en wat hij heeft gedaan (gehoorzaam geweest aan God), zolang we maar verkondigen dat hij dit is en dat heeft gedaan in en door Jezus Christus. Evenals alles wat in het evangelie staat over de Vader en de Geest, centraal staat in Jezus Christus, zo staat alles wat over de gelovige wordt gezegd centraal in zijn Verlosser. Het is (in dit verband) niet alleen onjuist de Vader en de Geest tot kern van het evangelie te maken, maar het is ook verkeerd de gelovige tot middelpunt te verheffen. De oude kerk noemde alles ketterij wat aan de Vader of de Geest toeschreef wat de Zoon had gedaan (gekruisigd en opgestaan). Zo is het ook een vals evangelie de gelovige toe te schrijven wat zijn Verlosser voor hem tot stand heeft gebracht.

Hoewel we spreken van het leven en sterven van de gelovige in Christus, dienen we er altijd voor te waken dat dit niet betrekking gaat krijgen op de veronderstelling, dat we daarmee onze verlossing een handje helpen.

Hoe zou de gelovige dit ook kunnen? Hij is alleen aanwezig in het evangelie door zijn Plaatsvervanger, Die alles wat hij moest doen voor hem en in zijn plaats heeft gedaan.

Het evangelie is een historische gebeurtenis in het verleden

Elk van de drie woorden *historisch*, *gebeurtenis* en *verleden* zijn van grote betekenis voor een juist begrip van het evangelie. De vreugdeboodschap die de apostelen verkondigden was iets wat plaats had gevonden. Ze keken er allemaal op terug. Ze wezen niet op iets in het heden wat het evangelie zou zijn, of op iets in de toekomst. Natuurlijk waren ze wel met het heden en de toekomst bezig, maar ze brachten dit altijd in verband met het evangelie dat had plaatsgevonden in een tijdstip achter hen.

De vreugdeboodschap was geen visioen. En evenmin een droom. Het was een historische gebeurtenis die in de geschiedenis had plaatsgevonden en die nog altijd tot op zekere hoogte nauwkeurig is te dateren.

Dit historische van het evangelie heeft belangrijke gevolgen. Ten eerste kan men met het evangelie niet vermanen of aansporen.

We kunnen zo'n gebeurtenis alleen maar verkondigen, het aankondigen en het wijd en zijd rondvertellen. Natuurlijk is vermaning en aansporing een goed ding. Het is bijbels en noodzakelijk. Het is echter niet het evangelie en vermaning zit dan ook niet in het evangelie. Wel kan het heel goed deel laten uitmaken van de evangelie-prédiking, maar dat maakt het nog geen deel van het evangelie zelf.

Ten tweede kan het evangelie *niet ervaren worden*. Om mogelijk misverstand te voorkomen volgen hier enkele redenen voor deze uitspraak:

a. het evangelie handelt over een unieke ervaring. Deze kan niet worden herhaald. Als de gelovige het evangelie zou kunnen ervaren, zou hij het ook kunnen herhalen en als die beide zaken mogelijk waren, zou het evangelie geen unieke ervaring beschrijven.

b. het evangelie is volmaakt. Sinds de zonde in deze wereld kwam is er geen volmaaktheid meer geweest. Als de gelovige het evangelie zou kunnen ervaren zou hij ook volmaaktheid kunnen ervaren. Dan zou hij echter het evangelie niet meer nodig hebben.

c. historici weten dat een gebeurtenis uit het verleden niet kan worden ervaren in de volle zin van het woord. U kunt

trachten uzelf er zoveel mogelijk mee te vereenzelvigen en u er zo diep mogelijk in te leven, ervaren kunt u het nooit. d. het evangelie gaat over het plaatsvervangende werk van Jezus Christus. Zodra een gelovige het evangelie zou kunnen ervaren, zou dit ophouden plaatsvervangend te zijn. Het evangelie is wat Christus deed in mijn plaats.

Als ik dat zelf zou kunnen ervaren, zou Hij het niet in mijn plaats hebben hoeven te doen.

Wij als gelovigen, geloven in het evangelie. Geloven is op iets hopen, iets verwachten wat je niet (of nog niet) ziet.

Geloof is toch de zekerheid van de dingen die men hoopt (Hebr. 11 : 1), maar wie hoopt er nu op iets wat hij al bezit? (Rom. 8 : 24).

Wij herhalen: het evangelie kan niet worden ervaren. Zeker kunnen we de zegeningen ervan ervaren. En ook de Heilige Geest Die erin wordt beloofd. De Heilige Geest is echter het evangelie niet, zoals we trouwens reeds zagen. De Geest Die aan de gelovige wordt geschonken is de vrucht van het evangelie. Dat zijn geloof, hoop, blijdschap en vrede ook. En tevens de heiliging van de gelovige!

We mogen niet de wortel verwarren met de vruchten (zie Col. 1 : 5, 6). Het evangelie is het Christusgebeuren, een historische gebeurtenis in het verleden, die enorme gevolgen heeft gehad voor het christelijk geloof in deze wereld.

Het evangelie is het volmaakte werk van God in Jezus voor ons

Er is geen onvolmaaktheid in het evangelie. Het is Gods volmaakte werk in Zijn Zoon ten behoeve van ons. Dat heeft twee belangrijke aspecten.

Ten eerste gaat het om het *volmaakte* werk. Alleen als we het verkondigen als volmaakt (in velerlei zin), dan prediken we het evangelie.

Het evangelie heeft geen weet van ontwikkeling of groei.

Alles wat in het christelijk leven groei en bloei toestaat, is heiliging en geen evangelie. Geloof bijvoorbeeld is goed, maar niet volmaakt. Het kan groeien, bloeien en vrucht dragen, het moet dit zelfs. Maar het behoort niet tot het volmaakte werk van God in Christus. Berouw is ook goed en noodzakelijk, maar geen gelovige toont ooit berouw zoals hij het zou moeten doen. Een geheiligd leven is goed.

Niemand zal de Heer zien zonder dat, maar het is verre van volmaakt. Niets van deze dingen kan men op één lijn plaatsen met het evangelie.

Ten tweede, dit volmaakte werk heeft God verricht *in Jezus Christus*. Zelfs als de gelovige volmaakt zou zijn, zou het evangelie nog niet over hém handelen. Het evangelie is Jezus Christus. Hij is de mens waarin God Zijn volmaakte

heilsdaden tot stand heeft gebracht. Niets van alles wat ooit gedurende zijn christelijk leven in de gelovige plaatsvindt kan men evangelie noemen. Het is alleen de vrucht van deze vreugdeboodschap. Het evangelie is Jezus Christus en wat God in Hem voor ons tot stand heeft gebracht.

Het evangelie is een kracht Gods tot zaligheid

Het is nodig goed te begrijpen wat hier staat. Er staat zeker niet dat we door het evangelie kracht zullen ontvangen. Maar zoals Paulus het hier zegt: het evangelie is een kracht Gods tot zaligheid. De kracht van God is het evangelie. Beiden zijn identiek, hetzelfde. Daarom rekenen we dit punt tot de wezenlijke elementen die de aard van het evangelie bepalen. Er zitten hier vele aspecten die we nog graag zouden uitdiepen, maar we zullen onze aandacht richten op datgene, wat te oordelen naar actuele christelijke literatuur, verduidelijking behoeft.

Paulus stelt dus dat het evangelie een kracht van God is tot zaligheid voor een ieder die gelooft. Gewoonlijk verstaan velen hieronder dat als men het evangelie gaat geloven de zaligheid zal volgen. Met andere woorden, men meent dat deze bewering van de apostel (namelijk dat het evangelie de kracht van God is) bijna alleen, zo niet uitsluitend, betrekking heeft op ongelovigen. Deze bewering is echter evenzeer op de gelovige van toepassing. Het evangelie redt de ongelovige

wanneer hij gelooft, maar óók de gelovige wanneer deze gelooft. Uit deze stelling zouden we de volgende gevolgtrekkingen kunnen maken:

Ten eerste is het evangelie datgene waardoor God de gelovige verlost, zowel aan het begin, tijdens als aan het einde van het christelijk leven. Er bestaat geen tijdstip in het leven van de christen waarop hij niet meer door het evangelie verlost behoeft te worden. In zijn wandel met God moet hij daarom steeds op het evangelie zien.

Ten tweede menen we duidelijk te hebben gemaakt dat evangelie en heiligmaking twee te onderscheiden zaken zijn. Het evangelie sluit natuurlijk de heiligmaking niet uit, maar beide zijn ook niet identiek. Als dat zo was zouden we de voorgaande punten niet kunnen handhaven. Heiligmaking is het grote werk van de Heilige Geest in het leven van de gelovige. Dit werk is nog niet volmaakt. God zal ons niet door heiligmaking verlossen.

De lezer moet ons goed begrijpen. Wij willen geen moment beweren dat heiligmaking onbelangrijk is. We gaan er zelfs van uit dat zonder heiligmaking niemand welgevallig voor God kan zijn. We willen met het bovenstaande echter zeggen dat ware heiligmaking alleen maar de vrucht van het evangelie kan zijn (Col. 1 : 5, 6). Alleen dat wat als een direct gevolg van het evangelie in het leven van de gelovige tot stand wordt

gebracht is heiligmaking. Heiligmaking is op het evangelie aangewezen als op een krachtbron. De dwaling bestaat hierin: heiligmaking te verheffen tot evangelie. Wanneer dat gebeurt gaat men menen dat de kracht van het christelijk getuigenis ligt in een heilig leven. Heiligmaking, gescheiden van het evangelie, is even gevaarlijk als een evangelie dat geen heiligmaking uitwerkt. Mogelijk nog gevaarlijker, omdat een evangelie zonder enige heiliging nog wel te onderkennen is, maar heiligmaking zonder evangelie soms moeilijk valt te ontmaskeren.

Indien we verder heiligmaking ook maar gedeeltelijk tot evangelie verheffen, of zeggen dat het er toch maar een onderdeel van is, betekent dat in feite dat we toch heiligmaking zonder evangelie veronderstellen.

Ten derde heeft heiligmaking het evangelie nodig om beschermd te worden. Alle die worden verlost, worden dat uiteindelijk door hetzelfde middel, zowel aan het begin als aan het einde van ons leven. Onze heiligmaking zal ons net zomin aan het begin als aan het einde van onze weg kunnen helpen. 'De kerk van vandaag heeft meer heiligmaking nodig'. Een veelgehoorde roep. Helaas betekent dat vaak een verheffing van die heiligmaking tot het evangelie. Indien het evangelie datgene is wat ware heiligmaking tot gevolg heeft, en de kerk heiligmaking nodig heeft, dan heeft de kerk het evangelie nodig. Het evangelie is immers de kracht van God tot (het voortbrengen van) heiligmaking!

Nu een samenvatting van hetgeen we tot hier gesteld hebben:

- 1) Het evangelie gaat over Jezus Christus en over geen andere Persoon, zelfs niet over een andere Persoon van de Drie-eenheid. Zeker niet over enig ander mens, b.v. de gelovige.
- 2) Het evangelie is een voltooid historisch gebeuren. Het is verleden tijd, niet tegenwoordig of toekomstig. Het is een historisch gebeurtenis en niet een ervaring in ons menselijk bestaan. Alleen als we die historische gebeurtenis uit het verleden verkondigen, verkondigen we de vreugdeboodschap.
- 3) Het evangelie is de kracht van God tot zaligheid-ja, juist voor de gelovige. Onze heiligmaking heeft het evangelie, die kracht van God, nodig als krachtbron, als uiteindelijke bescherming, als bevrijding en ten slotte als vrijspraak als we voor de rechterstoel staan.

Zij die heiligmaking en evangelie vereenzelvigen, zullen eindigen deze heiligmaking van het evangelie te vervreemden. Om het scherp te stellen: de roep om meer meer heiligmaking kan vaak ten diepste betekenen 'Weg met evangelie!'

Dit evangelie en andere evangeliën

Op eenvoudige wijze willen we nu duidelijk maken wat in het

voorgaande besloten ligt. We hebben vier ondubbelzinnige kenmerken van het evangelie genoemd. In dit licht moeten wij bepalen wat *niet* tot evangelie kan worden aangemerkt.

1 Uitverkiezing buiten Christus om kan het evangelie niet zijn

Verkiezing die haar grond niet vindt in het Christusgebeuren kan niet als evangelie worden aangemerkt. Een verkiezingsleer die uitgaat van een filosofisch begrip inplaats van het evangelie stelt de Vader in het middelpunt en niet de Christus. Een leerstelling buiten Christus om staat tegenover het evangelie als een kracht van God tot heiligmaking.

2 Wedergeboorte is niet het evangelie

Zij die verkondigen 'Je moet wederom geboren worden' en dit het evangelie noemen, prediken in wezen een vals evangelie. Om te beginnen is de wedergeboorte (die natuurlijk volkomen bijbels is) een werk van de Heilige Geest. Het is een gebeuren dat zich nu voltrekt en door Gods genade, óók in de toekomst nog plaats zal vinden. De wedergeboorte is zeker niet het volmaakte werk van God in Jezus Christus. Het wordt dan ook niet de kracht van God tot zaligheid genoemd. Toch wordt in veel preken en lektuur de wedergeboorte in plaats van Christus gesteld. Dat is een grote, tragische vergissing. Het is de dwaling van het roomse geloof om wedergeboorte voor het evangelie te laten doorgaan en helaas zijn ook vele protestanten in die val gelopen. Hoe vaak horen we het evangelie niet verkondigen met uitdrukkingen als: 'Jezus wil in uw hart komen' of 'Vraag Jezus in uw hart te komen'. Het is niet de komst van Jezus in ons hart waardoor het evangelie wordt gevormd, maar de komst van de Zoon in deze wereld. Door de aandacht uitsluitend te richten op de ervaring van de gelovige, wordt de aandacht van Jezus Christus afgewend. Daardoor wordt de prediking van het historische Christusgebeuren in het verleden veronachtzaamd. Daardoor ontbreekt het de verkondiging aan het volmaakte werk van God in Christus. Degene die de ervaring van het menselijk hart in het christelijk geloof centraal stelt en niet de kracht Gods, verkondigt een bron van heiligmaking die vijandig staat tot de verlossing door het evangelie.

3 Ook de wederkomst is het evangelie niet

Evenals de wedergeboorte is ook de wederkomst een bijbels gegeven. Maar evenmin als de wedergeboorte is de wederkomst van de Heer het evangelie. Het evangelie is, zoals we zagen, een historisch gebeuren, terwijl de komst van de Heer nog in de toekomst ligt. Zoals velen hun aandacht ten volle richten op de menselijke ervaring in het christelijke leven, zo zijn er die geloven dat de verkondiging van het eschaton (de laatste dingen) hetzelfde is als de verkondiging van het

evangelie. Er zijn zelfs christenen die menen dat voor een kerkelijke opleving de prediking van de wederkomst dé sleutel is. Anderen beweren hetzelfde van de christelijke ervaring. Zo worden ervaring in het heden en toekomst het middelpunt van de verkondiging en wordt het grote werk van God in Zijn Zoon voor ons daaraan ondergeschikt gemaakt. Niet alleen worden heiligmaking en eschatologie (de leer der laatste dingen) zo van hun bijbels karakter beroofd, maar wordt in wezen een vals evangelie verkondigd.

4 De Geestesdoop kan niet voor evangelie doorgaan

Ook datgene wat neo-pinkstergroepen zo bezighoudt kan niet voor evangelie doorgaan, laat staan voor het volle evangelie. Op zichzelf genomen is het niet verkeerd om zich in het werk van de Geest te verdiepen, integendeel, maar intens daarmee bezig zijn en niet met Jezus Christus, met een tegenwoordige ervaring, maar niet met het historisch Christusgebeuren, betekent het middelpunt verleggen. Veel pinkstergelovigen, uiteraard niet alle, zijn enthousiast over het werk van God in het leven van de gelovige, maar gaan voorbij aan het heilrijke handelen van God in Jezus Christus. Zo wordt het pinkstergeloof slechts een surrogaat van de werkelijke kracht van God die Paulus het evangelie noemt.

Voor hen die werkelijk een open oog willen hebben voor de bijbelse denkwijze, zal het zonder meer duidelijk zijn dat datgene waar het pinkstergeloof zo enthousiast over is, minder aandacht verdient dan hetgeen waar Paulus en zijn medeapostelen zo vervuld van waren.

5 Alles waartoe we aansporen of wat we ervaren kunnen kan het evangelie niet zijn

In het eerste deel van dit artikel hebben we gezien dat het evangelie een historisch gebeuren in het verleden is. Als zodanig kan men er niet toe aansporen en kan het ook niet ervaren worden. Alles waartoe we aansporen of wat we kunnen ervaren kan onmogelijk het evangelie zijn. Natuurlijk willen we hier niet mee zeggen dat aansporing tot goede werken onjuist is of dat we geen christelijke ervaring moet maken. Wat we duidelijk willen maken is dat aansporing en ervaring onmogelijk gelijkgesteld aan het evangelie kunnen worden.

Zoals eerder gezegd, er zijn velen die geloven dat dé oplossing voor de christelijke kerken is: grotere en diepere ervaringen, verdergaande heiligmaking. Zulke mensen vergeten dat de grootste beweegkracht van God in het christendom alleen maar het evangelie kan zijn. De manier waarop Gods volk moet worden aangezet tot heiligmaking is het te motiveren tot goede werken, het middel om dat te bereiken is de verkondiging van de vreugdeboodschap als de alfa en de omega van het juiste handelen.

Als we toch aansporen (en dat moeten we zeker), dan dienen we ervoor te waken dat onze heiligmaking niet onze rechtvaardiging verdringt. De rechtvaardiging moet een soort waakhond zijn tegen onze vaak te hoge verwachtingen van de heiligmaking. Het volmaakte werk van God moet altijd waken over de goede werken van Zijn kinderen. Het historisch gebeuren in het verleden moet altijd waken over de tegenwoordige en toekomstige activiteiten van de mens. De deurposten van de menselijke werken moeten altijd weer opnieuw bestreken worden met het bloed van Jezus Christus, opdat de oordeelsengel aan ons voorbij zal gaan — ja zelfs tot op de laatste dag.

Waar het werkelijk om gaat!

Met het oog op de nabijheid van Christus' wederkomst, de gebeurtenissen die thans in de wereld plaatsvinden en de ontwikkelingen waarvan wij getuige zijn, kan geen twijfel over bestaan dat de gelovigen in de gemeente van God worden opgeroepen tot een radicale heiliging van hun leven. In een even ernstige als goedbedoelde poging om aan deze bijbelse oproep gehoor te geven, worden vele gelovigen terneergedrukt door het falen daarin. Men tracht door middel van allerlei heiligingsmethoden een van geluk en vrede stralende christelijke persoonlijkheid te ontwikkelen, maar er komt niets van terecht.

Onlangs schreef een hoogleraar in de theologie ons. Hij hangt heiligmaking aan, met als resultaat volmaaktheid in het vlees vóór de komst van Christus. Hij sprak in zijn brief de vrees uit dat de nadruk die ons tijdschrift legt op de rechtvaardiging door het geloof de macht van de Heer beperkt om Zijn volgelingen volmaakt bereid te maken vóór zij Hem zullen ontmoeten.

Hij schreef o.m.:

'De Christus . . . Die ik aanbid is machtig genoeg en voldoende betrokken om een volk voor te bereiden dat, door de kracht van Zijn inwonende tegenwoordigheid, kan ophouden met zondigen. De Christus Die u verkondigt in uw blad, schijnt dat niet te kunnen, ja zelfs niet te willen'.

De gehele brief geeft blijk van een grote ernst en daarom willen wij onze christelijke vriend met het grootste respect en de uiterste zorgvuldigheid antwoorden. Bovendien komt zijn gedachte overeen met hetgeen vele gelovigen verwachten. Bij de behandeling van de vraag of Christus wel of niet in staat zou zijn het zondeprobleem op te lossen en of 'de Christus van Aktueel Evangelie' dat wel of niet zou willen, zullen we ons bezighouden met het kernvraagstuk 'volmaaktheid door heiliging'. Waar het om gaat is namelijk: geloven we werkelijk het evangelie? Volgens de apostel Johannes is dit trouwens dé grote kwestie die de gehele mensheid verdeelt in gelovigen en ongelovigen.

Het zondeprobleem wel of niet opgelost?

De brieveschrijver gaat duidelijk uit van de veronderstelling dat 'zijn' Christus superieur is aan 'onze zwakke' Christus. Wat echter de kracht van zijn argumentatie schijnt te zijn, blijkt juist de zwakke stee in zijn betoog. Hij heeft in het geheel niet begrepen op wat voor evangelie wij onze hoop richten. De Christus van het Nieuwe Testament heeft immers volkomen met de zonde afgerekend (Hebr. 1 : 3; 9 : 26). 'Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk ten toon gesteld en zo over hen gezegevierd'. (Col. 2 : 15).

Er zijn er die menen dat het kruis ons alleen maar inspireert om met de zonde af te rekenen. Wij geloven echter dat het evangelie van het kruis zélf met de zonde heeft afgerekend. Hoe zouden we ooit in zo'n evangelie kunnen blijven geloven als we maar bleven kijken naar de toekomst, in verwachting van de dag dat Christus en Zijn volk eindelijk het zondeprobleem zullen oplossen?

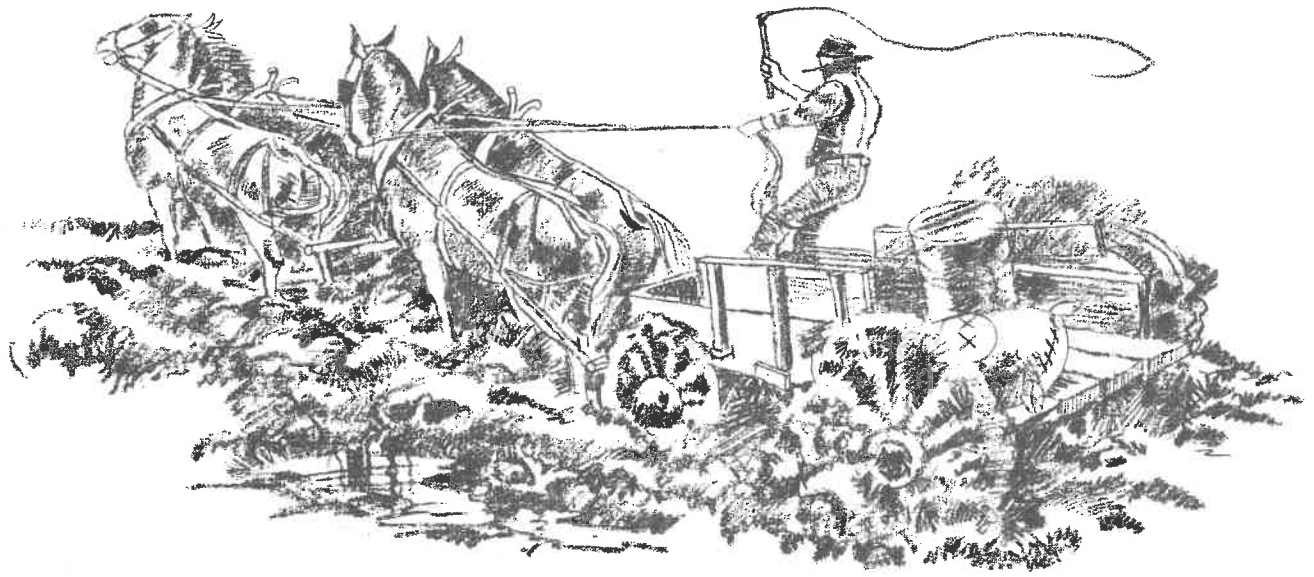
De 'Christus van de hoogleraar' schijnt juist in de toekomst met het zondeprobleem te gaan afrekenen. Maar wanneer zal dat zijn? In alle nederigheid zouden wij willen stellen dat we dan inderdaad in een andere Christus geloven. Wij zouden hem en alle andere lezers juist willen wijzen op de vreugdeboodschap van Jezus Christus die ons verkondigt dat Hij oneindig veel meer heeft gedaan dan wij ooit zouden kunnen bedenken of kunnen vragen.

Wel, het gaat hier om: het evangelie verkondigt met grote blijdschap wat God *heeft gedaan* in het Christusgebeuren. Alle beloften van het Oude Testament — de beloften van de overwinning op de dood, op het kwaad, vooroordeel en bevrijding, van de komst van het koninkrijk, voor de nieuwe schepping, ja zelfs de machtigste belofte van alle: Gods verlossing — werden vervuld in het Christusgebeuren (2 Cor. 1 : 20; Hand. 13 : 32, 33). Als een christen iets minder dan dit belijdt, staat dat gelijk aan het afwijzen van Gods Messias.

Het Nieuwe Testament verkondigt dat de langverwachte heerschappij van God is aangebroken in Jezus Christus (Marc. 1 : 15). Het kondigt aan dat in Hem de oude tijd is voorbijgegaan en dat een nieuw tijdperk aan het licht is gekomen. Daarom zijn allen die nu door het geloof in Christus zijn, reeds een deel van de nieuwe schepping (2 Cor. 5 : 17). Ze zijn reeds overgezet in het koninkrijk van Zijn Zoon (Col. 1 : 12-14). De gelovigen wachten nog op de uiteindelijke vervulling en openbaring van dat koninkrijk, maar het evangelie vertelt ons dat wij door het geloof er reeds deel van uitmaken. Als er iets beters bestaat dan deze heilsboodschap, iets dat nog grootser is, zouden wij het graag willen weten.

Zoals Luther zei: zouden we alleen maar dit evangelie geloven en het in ons hart bewaren, dan zouden we afstand kunnen doen van alles wat de aarde ons kan bieden. Jezus zegt: 'een ieder die in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven' (Joh. 11 : 26). Deze boodschap kan alleen in het geloof worden begrepen, want christenen bezwijken even vlug als alle andere mensen. Voor de gelovige is de dood echter een onschuldige zaak, want Christus heeft de dood voor hem overwonnen. (Ef. 1 : 18-23; 2 : 1-6).

En de zonde? Het is duidelijk dat als Christus de dood, die

een gevolg van de zonde is, heeft overwonnen, Hij ook een volkomen einde aan de zonde zelf heeft gemaakt.

Inderdaad, heeft Hij 'de zonde afgesloten en de ongerechtigheid verzoend' (Dan. 9:24). In het evangelie wordt de gerechtigheid van God (een oudtestamentische uitdrukking die betekent: het rechtvaardige oordeel van God) geopenbaard (Rom. 1:16, 17). In het jaar 31 riep God als het ware de hele schuldige mensheid – joden en heidenen – voor Zijn rechterstoel en bevond hen schuldig tot de dood (Rom. 1:18-3:20). Maar God stond Zelf aan de kant van de beklagde in de Persoon van Jezus Christus. Door Gods onuitsprekelijke genade en overstelpende liefde stond Een werkelijk terecht als Mens Die onze plaats inneemt, Die ons vertegenwoordigt. Hij werd schuldig bevonden tot de dood, niet op grond van eigen zonden, maar die van de hele wereld. Toen 'ging er een oordeel over de wereld...' (Joh. 12:31).

Toen God Zijn Zoon als verzoening voor de zonde stelde (Rom. 3:25; 1 Joh. 2:2), rekende Hij werkelijk af met het kwaad. In Christus werden onze zonden bestraft en weggedaan. In de opstanding van Zijn Zoon kondigde God aan dat zij die geloven rechtvaardig zijn – dat wil zeggen, ze staan schuldeloos en vrij van zonde in de ogen van de Rechter. Het is daarom onmogelijk om in de mens, die met zijn mond belijdt dat Jezus Christus Heer is en met zijn hart gelooft dat Hij door God uit de doden is opgewekt, enige zonde te vinden.

Volgens de schrijver van de Hebreeënbriev heeft Christus ons van zonden gereinigd vóór Hij Zich zette aan de rechterhand van Zijn Vader (Hebr. 1:3).

Golgotha stelde God niet in staat iets met de zonde te doen, nee, Golgotha zelf deed iets met de zonde. Jezus' dood betekende Gods verzoening waardoor de zonde werd veroordeeld en uitgelegd.

De apostel Johannes getuigt ervan dat het eeuwige leven, het leven van de toekomstige eeuw, in Jezus Christus tot ons is gekomen (Joh. 5 : 24). Hier ligt de betekenis en de

draagwijdte van Christus' triomfkreet aan het kruis: Het is volbracht! God heeft de wereld reeds geoordeeld en vrijgesproken in Jezus Christus. Hij heeft de zonde reeds uitgelegd, weggedaan en de gelovige volmaaktheid geschonken in Christus. Hij heeft ons reeds het eeuwige leven in Zijn Zoon gegeven. De boodschap van het Nieuwe Testament is dan ook: '... alles is gereed ...' (Matt. 22:4). Zoals God het ziet – en daar gaat het tenslotte om – staan alleen die geloven zuiver en recht voor Hem. Ze zijn vrij van zonde, rechtvaardig geoordeeld, zuiver, volmaakt en ze zitten aan de rechterhand van de Vader in de hemelse gewesten.

Bovendien stellen we met nadruk dat deze heilsdaad van God de overwinning heeft behaald, of de mens daar nu in gelooft of niet. Ons geloof kan Gods getrouwheid niet teniet doen (Rom. 3:3; verg. Jes. 49:5). Natuurlijk schenkt God ons het voorrecht te mogen geloven in hetgeen Hij heeft verricht. Het evangelie roept ons op te zeggen: 'Amen, dat is de waarheid!' Te geloven betekent, er op te vertrouwen gered te zijn, bevrijd te zijn van hetgeen ons vroeger gebonden hield. In het geloof volharden betekent: God en Zijn apostelen leugenaars noemen en het 'geboorterecht' verwerpen. Wél geloven kan echter niet datgene tot stand brengen wat God eens in Zijn Zoon heeft verricht.

Leven uit geloof

Het evangelie roept ons op te leven uit het geloof. Op grond van hetgeen geschied is moeten we geloven dat we reeds deel uitmaken van Gods nieuwe schepping, hoewel we dit niet zullen zien tot Hij komt. Door het geloof verstaan we dat de dood overwonnen is, terwijl ze ons juist koud toegrijnst. Zolang we in het vlees zijn zal ons geloof beproefd worden. We zullen in het geloof moeten belijden dat de dood overwonnen is, terwijl we onze geliefden op aarde vaarwel zeggen. We worden opgeroepen te geloven dat we voor God rechtvaardig zijn, terwijl

we ons, zoals Luther zegt, allerminst rechtvaardig voelen. 'Je moet niet voelen, maar gelóven dat je rechtvaardig bent', zegt Hij. 'Als je niet gelooft dat je rechtvaardig bent, doe je Christus groot onrecht.' '... je kunt niet ontkennen dat je rechtvaardig bent...' Zo sterkt de hervormer de zwakke knieën van de gelovigen. God heeft in Christus Jezus onze mensheid gezuiverd en gerechtvaardigd en daardoor alleen is een ieder die gelooft rechtvaardig voor God. Dat is gerechtigheid door geloof. God kan en wil geen zonde vinden in de mens die deze vreugdeboodschap gelooft. Maar het leven uit het geloof is niet zonder beproevingen. De mens die het dichtst bij God leeft weet het beste dat de adder der zonde warm aan zijn boezem koestert. Hoe geheiliger zijn leven is, hoe sterker hij de kracht van de inwonende zonde voelt. Regelmatig bekruipt hem de twijfel of zijn gerechtigheid voor God bestaan kan. God schenkt Zijn kinderen Zijn Geest om hun geloof te ondersteunen, zodat de zonde in hen niet kan overheersen. Op deze wonderlijke wijze doet God de inwonende zonde tot grote zegen zijn voor de gelovige. Het houdt diens geloof niet alleen gevestigd op die 'buiten hem liggende gerechtigheid van Christus', maar doet hem ook vol verwachting uitzien naar de 'hoop der gerechtigheid' bij de komst van de Heer (Rom. 8:23; Gal. 5:5). Deze spanning tussen bezitten (geloof) en niet-bezitten (hoop) wordt vóór de komst van Christus niet uit ons leven weggenomen, want in deze geschiedenis komt ons leven niet tot volheid. Maar, zoals Luther eens waarschuwde, 'er zijn mensen die te veel haast hebben en reeds in dit bestaan reine, zondeloze wezens willen worden'. Ze zijn niet tevreden met de gerechtigheid uit het geloof. Zij willen reeds in dit leven een verlossing ervaren waarin ze in het geheel geen zonde meer kennen en voelen. Wanneer ze tot de conclusie zijn gekomen dat God niet meer met hun buitensporige ijver meewerkt lopen ze gevaar in moedeloosheid weg te zakken. Het vlees verlangt een gerechtigheid die tastbaar is en voor het vlees lijkt een God Die de inwonende zonde niet uitdelgt al gauw een zwakke of onwillige God. Ook kan de gelovige hierdoor nodeloos in staat van wanhoop gebracht worden, omdat hij denkt niet genoeg te geloven. Iedere zondaar zal altijd zijn zonde moeten blijven belijden (Ps. 143:7; 1 Joh. 1:8). Dat ligt niet aan machteloosheid bij God of aan gebrek aan geloof bij ons, maar aan het feit dat de doorn in het vlees niet wordt verwijderd. Zoals tot Paulus werd gezegd: 'Mijn genade is u genoeg, Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.' (2 Cor. 12:9). Dat de gelovige in zijn zondigheid tóch

rein en rechtvaardig wordt gezien in Gods ogen, is een groter vertoon van Zijn macht, dan de uiteindelijke verandering van de zondige sterveling in onsterfelijke zondeloosheid. Dat laatste is weliswaar een wonderlijke openbaring van Gods scheppingsmacht, maar het eerste is het wonder van het kruis, van Gods eeuwige liefde. Geen zonder meer voelen of niet meer benauwd zijn over onze ellende en toch geloven in onze rechtvaardiging, betekent dat we niet het soort geloof hebben wat de apostelen hadden. Zich bewust te zijn dat we zelfs in onze vroomste bezigheden toch tekort schieten, maar ons tegelijkertijd vol vertrouwen richten op het evangelie dat ons vertelt dat we, terwille van Christus, recht staan voor God, dat is pas écht geloof. Het was vanuit zijn zwakheid, lijden en strijd met zijn zondige menselijke natuur dat Paulus toch kon opzien en uitroepen: 'Christus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte, Die ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons pleit. Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?' (Rom. 8:34, 35). We zouden daar aan kunnen toevoegen: of enige tijd der benauwdheid die nog komt, of onze eigen onvolmaaktheid? Niets, absoluut niets zal de gelovige kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heer (Rom. 8:38, 39).

Laat het daarom vaststaan, dat de mens, zolang deze het evangelie gelooft, rechtvaardig is. Zoals geen enkel goed werk de gelovige kan rechtvaardigen, zo kan geen zonde hem verdoemen, dan alleen ongeloof. In Jezus Christus heeft God de gelovige volmaakt verklaard. En het is verreweg beter te leven uit het geloof, dan allerlei menselijke bedenkselen te zoeken die vernuftig tot een overwinnend leven moeten leiden. Dit kunnen slechts surrogaten zijn van het geloof in de vreugdeboodschap. Zij genezen de zonde niet, maar zetten daar ondanks veel gepraat juist toe aan. Indien heiligmaking haar grond niet vindt in het geloof is het in wezen niet anders dan een uiting van ongeloof. Om deze reden brengt zoveel overwinnen-leven-verkondiging geen overwinning op de zonde, maar juist een voortzetting ervan. Christus is Heer. Hij heeft overwonnen en niemand anders! Zo klinkt het door het gehele Nieuwe Testament. De grote vraag die ons van de bijbel uit gesteld wordt is deze: 'Wie heeft gelooft wat wij gehoord hebben?' (Jes. 53:1; Rom. 10:16). Zij die dat inderdaad doen, krijgen de verzekering: 'Wie in Hem gelooft zal niet (en onder geen enkele omstandigheid) beschaamd worden' (Rom. 10:11).

Uw steun voor de financiering van dit gratis tijdschrift hebben wij hard nodig. Indien U kunt stort dan Uw bijdrage voor Aktueel Evangelie op:

AMRO-BANK STADSKANAAL
nr. 48.24.19.717 t.n.v. Aktueel Evangelie
(of op postrek. 3410100 van de Penningmeester van de Stichting Aktueel Evangelie te Borger).

Na de vorige editie hebben velen zich opgegeven voor gratis toezending van 'Aktueel Evangelie'. Indien u dit nog niet hebt gedaan, nodigen wij u wederom uit u door middel van onderstaande bon op het blad in te schrijven.

AKTUEEL EVANGELIE, Postbus 25, Borger

Naam:

Adres:

Plaats:

Postcode: